REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U PAZINU
Držićevka 1, 52000 Pazin

P-217/2026-187
(ranije P-2/2015)

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Pazinu, po sutkinji Sonji Marinac Rumora, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja STEČAJNE MASE IZA DRUŠTVA MERKANT d.d. u stečaju, OIB: 21495210891, Poreč-Parenzo, Matea Benussi Cio 8, kojeg zastupa punomoćnica Ingrid Roce Hrastić, odvjetnica u Rovinju, protiv tuženika GRADA PULE – POLA, OIB: 79517841355, Pula, Forum 1, kojeg zastupa punomoćnik po zaposlenju Nebojša Nikolić, radi utvrđenja prava vlasništva, izdavanja tabularne izjave i predaje nekretnine u posjed, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 11. rujna 2026., na ročištu za objavu presude 30. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja kojim tužitelj zahtijeva da se utvrdi da je tužitelj vlasnik odgovarajućeg suvlasničkog dijela na nekretninama pod oznakom k.č.br. 5114, neplodno, površine od 1902 m2, upisane u zk.ul.br. 15616, k.o. Pula, pod oznakom k.č.br. 5115 – oranica, upisane u zk.ul.br. 14378 k.o. Pula, pod oznakom k.č.br. 5117 – neplodno, površine od 3230 m2, upisane u zk.ul.br. 14379 k.o. Pula, pod oznakom k.č. zgr.br. 2641/1 – kuća Veruda 29, upisana u zk.ul.br. 5950 k.o. Pula, pod oznakom k.č.zgr.br. 2641/2 – kuća, upisane u zk.ul.br. 12824 k.o. Pula, s kojim suvlasničkim dijelom je neodvojivo povezano vlasništvo posebnog dijela nekretnine - poslovni prostor prodavaonice Veruda, površine od 540 m2, koji se nalazi iznad skloništa, a ispod parkirališta nebodera u Puli, Nova Veruda, na adresi Krležina 37,

te da se naloži tuženiku temeljem ove presude izdati tužitelju tabularnu izjavu podobnu za upis tužiteljevog prava vlasništva na odgovarajućem suvlasničkom dijelu na nekretninama pod oznakom k.č.br. 5114, neplodno, površine od 1902 m2, upisane u zk.ul.br. 15616, k.o. Pula, pod oznakom k.č.br. 5115 – oranica, upisane u zk.ul.br. 14378 k.o. Pula, pod oznakom k.č.br. 5117 – neplodno, površine od 3230 m2, upisane u zk.ul.br. 14379 k.o. Pula, pod oznakom k.č. zgr.br. 2641/1 – kuća Veruda 29, upisana u zk.ul.br. 5950 k.o. Pula, pod oznakom k.č. zgr.br. 2641/2 – kuća, upisane u zk.ul.br. 12824 k.o. Pula, s kojim suvlasničkim dijelom je neodvojivo povezano vlasništvo posebnog dijela nekretnine - poslovni prostor prodavaonice Veruda, površine od 540 m2, koji se nalazi iznad skloništa, a ispod parkirališta nebodera u Puli, Nova Veruda, na adresi Krležina 37, u roku od 15 dana, jer će u protivnom istu zamijeniti ova presuda.

II. Odbija se eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužitelja kojim tužitelj zahtijeva da ga se ovlasti u zemljišnoj knjizi upiše na svoje ime i u svoju korist pravo suvlasništva u odgovarajućem suvlasničkom dijelu nekretnina pod oznakom k.č.br. 5114, neplodno, površine od 1902 m2, upisane u zk.ul.br. 15616, k.o. Pula, pod oznakom k.č.br. 5115 – oranica, upisane u zk.ul.br. 14378 k.o. Pula, pod oznakom k.č.br. 5117 – neplodno, površine od 3230 m2, upisane u zk.ul.br. 14379 k.o. Pula, pod oznakom k.č. zgr.br. 2641/1 – kuća Veruda 29, upisana u zk.ul.br. 5950 k.o. Pula, pod oznakom k.č. zgr.br. 2641/2 – kuća, upisane u zk.ul.br. 12824 k.o. Pula, s kojim suvlasničkim dijelom je neodvojivo povezano vlasništvo posebnog dijela nekretnine - poslovni prostor prodavaonice Veruda, površine od 540 m2, koji se nalazi iznad skloništa, a ispod parkirališta nebodera u Puli, Nova Veruda, na adresi Krležina 37.

III. Odbija se tužbeni zahtjev za predaju u posjed kojim tužitelj zahtijeva da se tuženiku naloži da tužitelju preda u posjed posebni dio nekretnine - poslovni prostor bivše prodavaonice (marketa) Veruda, površine od 540 m2, koji se nalazi iznad skloništa, a ispod parkirališta nebodera u Puli, Nova Veruda, na adresi Krležina 37, koji je izgrađen na nekretninama pod oznakom k.č.br. 5114 - neplodno, površine od 1902 m2, upisane u zk.ul.br. 15616, k.o. Pula, k.č.br. 5115 – oranica, upisane u zk.ul.br. 14378 k.o. Pula, k.č.br. 5117 – neplodno, površine od 3230 m2, upisane u zk.ul.br. 14379 k.o. Pula, k.č. zgr.br. 2641/1 – kuća Veruda 29, upisana u zk.ul.br. 5950 k.o. Pula, k.č. zgr.br. 2641/2 – kuća, upisane u zk.ul.br. 12824 k.o. Pula, oslobođen od osoba i stvari, u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 671,91 eura sa zakonskom zateznom kamatom od 30. listopada 2026. do isplate, po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

V. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu daljnjeg troška u iznosu od 331,81 eura sa zakonskom zateznom kamatom od 30. listopada 2026. do isplate.

Obrazloženje

1. Tužitelj MERKANT d.d. u stečaju podnio je 2. svibnja 2007. tužbu protiv Grada Pule radi utvrđenja prava vlasništva i izdavanja tabularne izjave. U tužbi je naveo da je tuženik u zemljišnim knjigama upisan kao vlasnik nekretnina k. č. br. 5114, 5115, 5117 te zgr. č. br. 2641/1 i 2641/2, sve k. o. Pula, na čijim se dijelovima nalazi poslovni prostor nekadašnje prodavaonice u Novoj Verudi, Krležina 37, iznad skloništa i ispod parkirališta nebodera. Za taj prostor naveo je površinu 540 m² i predložio utvrđenje vlasništva odgovarajućih suvlasničkih dijelova zemljišta, neodvojivo povezanog s vlasništvom poslovnog prostora, te nalog tuženiku za izdavanje tabularne izjave.

2. U činjeničnoj osnovi tužbe tužitelj je naveo da je na predmetnim nekretninama 1983. izgrađena prodavaonica odnosno market i da je izgradnju financirao njegov pravni prednik RO Mesopromet Pula kreditnim sredstvima. Pozvao se na zaključak Izvršnog vijeća Skupštine općine Pula od 29. siječnja 1980.,

suglasnost Općinskog sekretarijata za narodnu obranu od 30. lipnja 1981. te ugovor o preuzimanju robnog kredita od 21. veljače 1983., smatrajući da te isprave potvrđuju njegovu ulogu investitora. Tvrdio je da je prostor od tada kontinuirano gospodarski koristio, bez protivljenja pravnog prednika tuženika, te da je njegov pravni prednik bio izvanknjižni nositelj prava upravljanja, korištenja i raspolaganja u režimu društvenog vlasništva.

3. Tužitelj je nadalje isticao da je vrijednost spornog poslovnog prostora unesena u procjenu društvenog kapitala društvenog poduzeća u postupku pretvorbe, o čemu prilaže dokumentaciju o pretvorbi i akt Hrvatskog fonda za privatizaciju. Prema njegovu stajalištu, sukladno člancima 360., 364., 390. i 390.a Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, po dovršenoj pretvorbi stekao je vlasništvo, a upis tuženika kao vlasnika ne odgovara materijalnopravnom stanju.

4. Tuženik je u odgovoru na tužbu od 2. lipnja 2008. osporio tužbeni zahtjev u cijelosti, istaknuvši prigovor nedostatka aktivne stvarnopravne legitimacije tužitelja. Naveo je da zaključak iz 1980. ne predstavlja odluku o dodjeli prava upravljanja, korištenja i raspolaganja u stvarnopravnom smislu, nego ustupanje novoizgrađenog prostora skloništa na korištenje radi čuvanja republičkih robnih rezervi. Prema tuženiku, suglasnost iz 1981. odnosila se na uređenje skladišta, a ugovor iz 1983. na preuzimanje obveza financiranja pojedinih radova, a ne na stjecanje prava vlasništva ili prava raspolaganja cijelom građevinom.

5. Tuženik je naglasio da je građevina izgrađena kao skloništе i garaža, da je njezin investitor bio nadležni općinski organ narodne obrane i da tužitelj nije dokazao financiranje prvotne gradnje. Osporavao je i zaključak da evidentiranje poslovnog prostora u dokumentaciji o pretvorbi samo po sebi dokazuje ranije valjano stečeno pravo korištenja kao stvarnopravno ovlaštenje. Istaknuo je da tijelo koje je davalo suglasnost za prilagodbu skloništa nije time raspolagalo nekretninom kao vlasnik i da je za stjecanje prava bilo potrebno dokazati odgovarajući pravni naslov, a ne samo dugotrajno gospodarsko korištenje.

6. U podnesku od 10. veljače 2009. tužitelj je ostao kod prvotnog zahtjeva te je, za slučaj da sud ne prihvati zahtjev za izdavanje tabularne izjave, postavio eventualno kumulirani zahtjev da ga se ovlasti na upis prava suvlasništva na navedenim česticama u odgovarajućim suvlasničkim dijelovima, povezanima s vlasništvom spornog poslovnog prostora. Istim je podneskom zatražio i predaju poslovnog prostora u posjed, slobodnog od osoba i stvari. U naknadnom podnesku od 14. travnja 2009. dodatno je obrazlagao svoje stajalište o izvanknjižnom pravu korištenja, financiranju adaptacije, komunalnim davanjima te procjeni vrijednosti poslovnog prostora u pretvorbi.

7. Tuženik je u očitovanjima na takvu preinaku, posebno podneskom od 11. ožujka 2009. te naknadnim očitovanjem na podnesak od 14. travnja 2009., ostao kod protivljenja i pravnoj osnovi i osnovanosti zahtjeva. Naglasio je da nastanak eventualnog zahtjeva za suvlasništvo i zahtjeva za predaju posjeda ne otklanja izostanak dokaza o tužiteljevu stvarnom pravu, a osporavao je i zaključak da se gospodarska uporaba, eventualno plaćanje komunalne naknade ili financiranje uređenja interijera mogu izjednačiti s izvornim stjecanjem prava raspolaganja građevinom.

8. Na ročištu 24. listopada 2014. dopuštena je preinaka iz podneska od 10. veljače 2009. Sud ocjenjuje takvu odluku pravilnom u smislu članka 190. stavaka 1. i 2. te članka 191. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11. i 148/11. – pročišćeni tekst; dalje: ZPP). Navedeni članak 190. u verziji mjerodavnoj za ovu parnicu dopuštao je preinaku do zaključenja glavne rasprave te je ovlašćivao sud da je, unatoč protivljenju tuženika, dopusti kada je to svrsishodno radi konačnog rješenja odnosa među strankama. Budući da je tužba podnesena 2007., mjerodavan je i članak 102. Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a ("Narodne novine", broj 25/13.), prema kojem se za ranije pokrenute postupke, uz propisane iznimke, primjenjuje ranije postupovno uređenje. Izmjena članka 190. iz članka 32. te novele nije među iznimkama.

9. Dopuštanje preinake bilo je svrsishodno jer eventualni zahtjev za upis prava suvlasništva i zahtjev za predaju posjeda proizlaze iz iste činjenične osnove, odnose se na isti sporni prostor i na isti odnos među strankama. Tuženik je o novim zahtjevima bio obaviješten, o njima se očitovao i imao mogućnost predlaganja dokaza, pa dopuštanje preinake nije dovelo u pitanje njegovo pravo na raspravljanje.

10. S obzirom na to da je trgovačko društvo MERKANT d.d. u stečaju brisano je iz sudskog registra 28. lipnja 2016., na temelju rješenja Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj Tt-16/4326-2 od 8. lipnja 2016., nakon zaključenja stečajnog postupka rješenjem poslovni broj 1 St-1/15-270 od 10. prosinca 2015., naslovni sud je rješenjem poslovni broj 4 P-2/15-88 od 24. studenoga 2016. utvrdio nastup prekida postupka u smislu članka 212. točke 4. Zakona o parničnom postupku i pozvao pravne sljednike tužitelja na preuzimanje postupka. Podneskom od 9. siječnja 2017. predložen je nastavak postupka, a podneskom od 4. travnja 2023. dostavljena je dokumentacija o upisu Stečajne mase iza društva MERKANT d.d. u stečaju u sudski registar te je po stečajnom upravitelju Draženu Ezgeti potvrđeno preuzimanje postupka za stečajnu masu. Stečajna masa upisana je rješenjem poslovni broj Tt-16/6442-2 od 1. rujna 2016. Povodom prijedloga za nastavak sud je rješenjem poslovni broj 8 P-2/2015-103 od 8. ožujka 2024., primjenom članka 215. stavka 1. ZPP-a, odlučio da se postupanje u ovoj pravnoj stvari nastavlja.

11. U daljnjem tijeku postupka tužitelj je ustrajao na tvrdnji o ulaganju i pravnom kontinuitetu, a posebno je predlagao utvrđivanje odgovarajućih suvlasničkih omjera geodetskim i građevinskim vještačenjem. Tuženik je ponovio da u tužiteljevu korist nije dokazano stvarnopravno ovlaštenje nad cijelom sklonišno-garažnom građevinom te da je odlučna prvotna namjena, investitor i predmet financiranja. Nakon vještačenja iz 2026. tužitelj je osporavao potpunost podataka za izračun suvlasničkih omjera i zahtijevao daljnju dopunu, dok je tuženik prihvatio nalaze i mišljenja vještaka Marije Brajković i Suada Kadrića te predložio odbijanje zahtjeva.

12. Sud je proveo dokaz čitanjem tužbe, odgovora na tužbu i podnesaka stranaka, zemljišnoknjižnih i katastarskih izvadaka, akata o izgradnji i korištenju, suglasnosti narodne obrane, ugovora o robnom kreditu, pretvorbene dokumentacije, elaborata URBIS-a i drugih isprava koje se neposredno odnose na nastanak i promjenu namjene nekretnine. Pročitao je zapisnike o očevidima od 30. rujna 2009., 20. veljače 2015. i 11. prosinca 2025., iskaze svjedokinja Petrine Nikolić i Ruže

Perković te nalaze, dopune i usmena očitovanja vještaka Borisa Blagonića, Mladena Bakrana, Marije Brajković i Suada Kadrića. Sud je odlučne činjenice utvrdio pojedinačnom i međusobnom ocjenom tih dokaza na temelju članka 8. ZPP-a.

13. Provedeni su geodetski očevid i identifikacija nekretnina. Raniji vještak geodetske struke Boris Blagonić izradio je skice i nalaz o položaju prostora te objasnio ograničenje takvog prikaza s obzirom na višeetažni karakter objekta. Vještak građevinske struke Mladen Bakran ispitao je prostornu strukturu građevine i namjenu prema ranijoj projektnoj dokumentaciji, a u dopuni nalaza od 21. kolovoza 2024. izdvojio projektirano stanje od zatečenog stanja, uz napomenu o nedostupnosti pojedinih dijelova građevine.

14. Kako prethodni nalaz geodetske struke nije razriješio pitanje jasnog prikaza obuhvata spornog prostora po česticama, a građevinski nalaz nije dao dovoljno potpunu usporedbu dozvoljene prvotne namjene i kasnijih radova, sud je rješenjem od 21. studenoga 2025. razriješio dužnosti vještake Borisa Blagonića i Mladena Bakrana te geodetsko vještačenje povjerio vještakinji Mariju Brajković, a građevinsko vještačenje društvu SULEK d.o.o. po vještaku Suadu Kadriću. Razrješenje prethodnih vještaka ne znači da su njihovi raniji nalazi potpuno neupotrebljivi, nego da se odlučne okolnosti trebaju dopuniti nalazima koji mogu jasno povezati projekt, postojeće stanje i geodetsku identifikaciju. Sud je ranije nalaze stoga cijenio zajedno s novima, u dijelovima u kojima nisu međusobno proturječni.

15. Sud nije odredio novo građevinsko vještačenje radi izračuna korisnih površina svih dijelova zgrade i pripadajućih suvlasničkih omjera jer taj izračun, nakon pouzdanog utvrđenja povijesti izgradnje i izvornog pravnog naslova korištenja, više nije odlučan za ocjenu pravne osnovanosti zahtjeva. Vještak Suad Kadrić objasnio je da bi za tehnički izračun udjela bilo potrebno obuhvatiti čitavu višekatnu zgradu, uključujući sklonišne dijelove, ali matematička veličina omjera ne može zamijeniti nedostatak dokaza o stjecanju stvarnog prava. Sporne su nekretnine tijekom postupka identificirane po česticama i položaju spornog prostora. Slijedom toga prijedlog za daljnju dopunu nije prihvaćen, a o tome je odlučeno na ročištu 11. rujna 2026. primjenom članaka 220. i 260. ZPP-a, uz ocjenu njegove relevantnosti za predmet dokazivanja.

16. Na temelju provedenog dokaznog postupka sud zaključuje da tužbeni zahtjev nije osnovan.

17. Među strankama nije sporno da se nekadašnja prodavaonica Veruda nalazi na adresi Krležina 37 u Puli, u suterenskoj etaži građevine ispod otvorenog parkirališta, te da tuženik sada koristi sporni prostor kao arhiv. Nije sporno da je tužitelj pravni slijednik RO „Mesopromet“ Pula, koji je u tom prostoru obavljao trgovačku djelatnost, da su početkom 1980-ih izvedeni radovi radi njegova prilagođavanja (prenamjenu) za diskont i da ih je tužitelj odnosno njegov pravni prednik financirao. Također nije sporno da se predmetni objekt proteže preko više katastarskih čestica opisanih u tužbi.

18. Sporno je je li tužiteljev pravni prednik bio investitor, odnosno je li financirao prvotnu izgradnju sklonišno-garažne građevine ili je financirao samo naknadnu adaptaciju (prenamjeru) već izgrađenog prostora. Sporno je i je li mu nadležno tijelo prenijelo stvarno pravo upravljanja, korištenja ili raspolaganja spornom nekretninom,

je li tužitelj u pretvorbi mogao steći vlasništvo nad cijelim prostorom kao zasebnim dijelom nekretnine, te pruža li mu dostavljena dokumentacija pravni temelj za odgovarajući upis suvlasništva i za predaju posjeda.

19. Iz suglasnosti Općinskog sekretarijata za narodnu obranu Općine Pula od 17. travnja 1974. proizlazi da je organizacija izgradnje skloništa u zoni Južnog bulevara bila povezana s tadašnjim organom narodne obrane i fondom za izgradnju skloništa. Iz građevinske dozvole od 5. lipnja 1978., koju su opisali i u njezinu dokumentaciju izvršili uvid građevinski vještaci, proizlazi da je dopuštena izgradnja investicijskog objekta sklonište – garaže, s otvorenim parkiralištem na krovnoj plohi. U građevinskoj dozvoli i projektnoj dokumentaciji nije određena prvotna namjena izgradnje diskonta ili marketa. U građevinskoj dozvoli kao investitor nije označen pravni prednik tužitelja već Općinski sekretarijat za narodnu obranu Pula.

20. Zaključkom Izvršnog vijeća Skupštine općine Pula od 29. siječnja 1980., br. 01/III-113/I-1980, odlučeno je da se novoizgrađeni prostor skloništa na području mjesne zajednice Nova Veruda daje RO Mesopromet Pula na korištenje radi skladištenja robe republičkih robnih rezervi. Iz sadržaja toga zaključka sud utvrđuje da je sklonišni prostor u to vrijeme već bio izgrađen te da se njegovo ustupanje veže uz posebnu obvezu čuvanja rezervi i održavanja prostora. Akt ne sadržava izričitu odluku o otuđenju zemljišta, predaji objekta u trajno stvarnopravno raspolaganje niti o prijenosu samostalnog vlasništva na Mesopromet.

21. Iz suglasnosti Općinskog sekretarijata za narodnu obranu od 30. lipnja 1981., br. 09-616/1-81, proizlazi da je RO Mesopromet dopušteno uređenje trgovačko-opskrbnog sadržaja Južni Bulevar u sklopu skloništa, uz uvjet korištenja u skladu s predviđenim ugovorom. Iz ugovora o preuzimanju robnog kredita od 21. veljače 1983., sklopljenog između Općinskog sekretarijata za narodnu obranu i RO Mesopromet, proizlaze kreditne obveze u vezi s radovima na objektu skloništa, garaža i okoliša. Ni suglasnost ni ugovor ne sadrže očitovanje nadležnog nositelja prava o prijenosu prava upravljanja, korištenja i raspolaganja cijelom nekretninom na pravnog prednika tužitelja.

22. Iz tehnološko-tehničkog programa i troškovnika URBIS-a 72, elaborat br. 2070 iz 1982., proizlazi da je dokumentacijom predviđeno prilagođavanje postojećeg prostora sklonišno-garažne građevine za skladišno-trgovačku namjenu diskonta. Izvedeni radovi odnosili su se na obrtničke radove, završne obloge, instalacijske i druge prilagodbe, bez bitne izmjene gabarita, volumena i konstruktivne osnove zgrade. Iz te dokumentacije ne proizlazi da je s radovima za diskont započeta izgradnja same građevine. Naprotiv, oni pretpostavljaju već postojeći sklonišno-garažni prostor.

23. Iz programa vlasničkog restrukturiranja društvenog poduzeća MERKANT iz svibnja 1992., te rješenja Hrvatskog fonda za privatizaciju od 11. veljače 2002. kojim je izmijenjena ranija potvrda od 21. travnja 1995., proizlazi da je u dokumentaciji o procijenjenim nekretninama naveden Market u Novoj Verudi, kao poslovni prostor u sklopu skloništa odnosno skladišta, s bruto površinom 620 m² i neto površinom 540 m². Sud stoga ne prihvaća eventualnu tvrdnju da taj prostor u pretvorbenoj dokumentaciji nije uopće spomenut. Međutim, identifikacija i procjena poslovnog prostora u pretvorbenim ispravama nije istovjetna dokazu da je pravni prednik tužitelja na samoj građevini prethodno valjano stekao odgovarajuće stvarnopravno ovlaštenje.

24. Iz geodetskog elaborata Bojana Černe od 24. travnja 2006., nalaza i skica vještaka Borisa Blagonića te zapisnika ranijih očevida proizlazi da je identitet spornih nekretnina u postupku bio predmet geodetske provjere. Radi ažurne identifikacije sud je odredio novo geodetsko vještačenje po Mariji Brajković. Njezin pisani nalaz i mišljenje izrađeni su 1. ožujka 2026., digitalno potpisani 20. ožujka 2026., na temelju identifikacije i izmjere obavljene na očevidu 11. prosinca 2025. Vještakinja je koristila važeći digitalni katastarski plan, izvatke iz baze zemljišnih podataka (BZP), digitalni ortofoto, podatke Zajedničkog informacijskog sustava zemljišnih knjiga i katastra te vlastitu izmjeru i neposrednu identifikaciju na licu mjesta. Predmet su bile k. č. br. 5114, 5115, 5117 te zgr. č. br. 2641/1 i 2641/2, sve k. o. Pula, u Krležinoj ulici kod kućnog broja 37.

25. Vještakinja Marija Brajković ustanovila je da se prostor nekadašnjeg marketa, danas korišten za arhivu Grada Pule, nalazi u zgradi koja se prostire preko dijelova pet navedenih čestica, dok je na njezinu ravnom krovu parkiralište. U tablici je iskazala površinu katastarskih čestica i dio tlocrtne površine zgrade na svakoj od njih: k. č. br. 5114 površine 1.902 m², pod zgradom 459 m² (omjer 459/1.902); k. č. br. 5115 površine 220 m², pod zgradom 112 m² (112/220); k. č. br. 5117 površine 3.141 m², pod zgradom 47 m² (47/3.141); zgr. č. br. 2641/1 površine 279 m², pod zgradom 7 m² (7/279) te zgr. č. br. 2641/2 površine 30 m², pod zgradom 12 m² (12/30). Ukupno je, prema skici i obuhvatu vanjskih zidova u njezinu nalazu, tlocrtnom izmjerom obuhvaćeno 637 m². Ti omjeri prikazuju odnos horizontalne projekcije zgrade i pojedinih čestica, a ne utvrđeni suvlasnički udio tužitelja.

26. Na skici lica mjesta vještakinja Marija Brajković prikazala je izmjereno stanje preko važećeg digitalnog plana, a zasebno izradila prijedlog parcelacije, na kojem je crvenom bojom omeđila novu moguću česticu prema vanjskim nosivim zidovima zgrade. Objasnila je da bi se tako moglo uskladiti zemljišnoknjižno-katastarsko evidentiranje s izgrađenim stanjem, a da bi se, tek ako su ispunjeni ostali uvjeti, otvorila mogućnost upisa suvlasništva po udjelima ili posebnih samostalnih uporabnih cjelina. Sud navedeno mišljenje razumije kao tehnički prikaz moguće geodetske provedbe, a ne kao zaključak vještakinje da tužitelju pripada određeno stvarno pravo ili da su u ovom postupku već utvrđene pretpostavke za etažiranje.

27. Na ročištu 13. svibnja 2026. vještakinja Marija Brajković objasnila je da se dio šire građevine izvan spornog prostora najvjerojatnije nalazi i na k. č. br. 5118/13, k. o. Pula, ali da se na toj čestici ne nalazi prostor koji je predmet ove parnice. Posebno je naglasila da je njezina tablica izrađena prema vanjskim gabaritima, dok su površine samostalnih uporabnih cjelina relevantne za upis suvlasništva po etažnom elaboratu. Na upit punomoćnika tuženika dodala je da bi, ako bi se obuhvatila cjelovita građevina, površine pod zgradom na zgr. č. br. 2641/2 i k. č. br. 5117 bile veće, kao i njihovi odgovarajući omjeri, te bi valjalo dodati i podatke za k. č. br. 5118/13. Time je jasno razgraničila zadatak identifikacije prostora obuhvaćenog tužbom od eventualnog proračuna odnosa svih dijelova šire građevine.

28. Sud prihvaća pisani nalaz i mišljenje vještakinje Marije Brajković i njezina usmena pojašnjenja u dijelu geodetske identifikacije, načina uporabe zemljišta i prikaza površina. Nalaz je izrađen na provjerljivim službenim podlogama i neposrednoj izmjeri, s jasno prikazanim obodnim točkama, česticama i skicama. Usporedbom s

nalazom vještaka Suada Kadrića ne proizlazi odlučna proturječnost: 637 m² u geodetskom nalazu jest tlocrtni obuhvat vanjskih zidova zgrade na obuhvaćenim česticama, dok je 547,58 m² u građevinskom nalazu korisna površina suterenskoga spornog prostora. Različit predmet i metoda mjerenja objašnjavaju različite iznose. Jednako tako geodetskih 7 m² na zgr. č. br. 2641/1 ne znači da se na toj čestici nalazi i 7 m² korisne površine marketa, što je građevinski vještak dodatno razjasnio. Stoga sud iz geodetskog vještačenja utvrđuje identitet i položaj spornog prostora.

29. Svjedokinja Ruža Perković iskazala je na ročištu 24. listopada 2014. da je od 1973. bila zaposlena kod tužiteljeva pravnog prednika, a od 1979. obavljala poslove rukovoditeljice računovodstva. Sjećala se da se o ulaganjima u prostor počelo raspravljati u travnju 1982. i da je, prije tih radova, objekt već imao zidove, betonirane podove i unutarnje pregrade, ali nije bio uređen za prodavaonicu. Po njezinu iskazu, Mesopromet odnosno Merkant financirao je prenamjenu prostora sredstvima bankovnog kredita. Izričito je navela da joj nije poznato je li odnos s narodnom obranom bio zakupni ili vlasnički.

30. Posebno je značajan dio iskaza svjedokinje Ruže Perković da su ulaganja knjižena kao „ulaganje u tuđi prostor“, odnosno da je kao osnovno sredstvo prikazano ono što je poduzeće uložilo u objekt, a ne sama zgrada, jer „on nije bio naš“. Svjedokinja je objasnila da zbog neupisanih zidova odnosno zgrade na Merkant u elaborat pretvorbe, prema njezinu sjećanju, nije mogla ući vrijednost same zgrade na jednak način kao troškovi ulaganja. Sud prihvaća iskaz u tom dijelu jer je svjedokinja iskazivala o knjigovodstvu koje je neposredno vodila, jasno je razgraničila vlastito saznanje od nepoznatih okolnosti i opisala konkretne radove i vremenski slijed ulaganja. Njezino osobno subjektivno uvjerenje da je prostor bio 'od Merkanta' ne predstavlja dokaz o stvarnopravnom stjecanju i ne mijenja njezino izričito objašnjenje načina knjiženja.

31. Svjedokinja Petrina Nikolić, koja je obavljala poslove u općoj i kadrovskoj službi i sudjelovala u komisiji za popis osnovnih sredstava, iskazivala je o uporabi prostora kao marketa i o njegovu prikazivanju u popisnim evidencijama. Na očevidu 20. veljače 2015. izjavila je da više nije sigurna jesu li u knjigama bili evidentirani sam objekt ili samo ulaganja u tuđi prostor, nakon što joj je predočen iskaz Ruže Perković. Nadalje, nije mogla sa sigurnošću reći je li Merkant sudjelovao u izgradnji objekta od početka ili se uključio naknadno. Sud prihvaća njezin iskaz o faktičnom korištenju prostora i popisu, ali ga u dijelu koji se tiče izvornog investitora i prava na objekt cijeni ograničenim zbog izričito iskazane nesigurnosti i proteka vremena.

32. Nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke Mladena Bakrana, posebno dopuna iz kolovoza 2024., polazi od projektne dokumentacije i opisuje prvotnu sklonišno-parkirnu građevinu s nižim skloništnim etažama, garažnim prostorom u suterenu i otvorenim parkiralištem na krovu. Uočava da su današnji korištenje i unutarnje uređenje drukčiji od prvotnog stanja te da pojedini dijelovi skloništa nisu bili dostupni uviđaju. Sud taj nalaz prihvaća u dijelu koji se odnosi na izvornu građevinsku strukturu, jer je poduprt projektom i kasnijim neposrednim uvidima, ali mu ne pridaje samostalno značenje dokaza o pravnom naslovu vlasništva.

33. Vještak građevinske struke Suad Kadrić sastavio je 30. ožujka 2026. stručni nalaz i mišljenje, elaborat broj 39/26. Pregledao je spis i projektnu dokumentaciju te u

okviru očevida identificirao katastarske čestice i neposredno pregledao sporni dio suterena. Jasno je naznačio granice očevida, odnosno da nije pristupio podrumskoj etaži s dvjema sklonišnim jedinicama niti drugom, izdvojenom sklonišnom dijelu suterena. U grafičkom dijelu nalaza preklopio je situaciju iz projekta, geodetsku snimku i izmjeru zatečenog stanja te posebno prikazao položaj spornog prostora, korisne površine i njihovu raspodjelu prema česticama.

34. Vještak Suad Kadrić utvrdio je da je za objekt izdana građevinska dozvola broj 06-II/2-UP/I-714/87 od 5. lipnja 1978., za izgradnju „skloništa – garaža“ u Puli, na Južnom bulevaru između solitera S1 i S2. Usporedbom tekstualnog i grafičkog dijela dozvole, presjeka i tlocrta s današnjim stanjem zaključio je da su izvorno projektirane tri funkcionalne razine. U podrumu, na koti +27,96 m nadmorske visine, nalaze se dvije odvojene sklonišne jedinice s evakuacijskim izlazima i pripadajućim prostorijama. U suterenu, na koti +30,56 m, nalaze se garaža, odnosno danas sporni prostor, i zasebna treća sklonišna jedinica. Iznad njih na koti +33,62 m nalazi se ravni prohodni krov, koji služi kao otvoreno parkiralište za okolne zgrade. Iako sporni dio zahvaća čestice navedene u zahtjevu, vještak je kao dio jedinstvene građevine prema dozvoli prepoznao i prostor na k. č. br. 5118/13, na kojem je danas streljana, odnosno nekadašnje sklonište.

35. U zatečenom dijelu suterena Suad Kadrić izmjerio je svijetlu visinu od približno 2,30 m. Opisao je armiranobetonsku stropnu ploču ojačanu vutama te karakteristične visoko položene linijske prozorske otvore ispod stropa, na zapadnoj strani visine oko 56 cm i na sjevernoj prema ventilacijskom kanalu. Objasnio je da takvi konstruktivni i prostorni elementi te visina od 2,30 m odgovaraju projektiranoj garaži, dok prostor u vrijeme izgradnje ne bi ispunjavao tadašnje minimalne visinske uvjete za prodavaonicu. Vještak je stoga zaključio da market ili diskont nije bio izvorni cilj gradnje suterenskog prostora, nego je prvotna namjena predmetnog dijela građevine, sukladno građevinskoj dozvoli, bila garažna.

36. Pri analizi naknadnih radova vještak Suad Kadrić posebno se osvrnuo na elaborat URBIS 72 broj 2070, izrađen u svibnju 1982. pod nazivom „Skloništе narodne obrane – skladište i veleprodajni opskrbni centar – diskont“. Iz troškovnika je izdvojio zidarske radove, među kojima su zidanje pregradnih zidova debljine 7 i 12 cm, oblaganje kombi-pločama, žbukanje, ugradnja dovratnika i metalnih okvira te čišćenje i zidarska pripomoć. Zatim obrtničke radove, uključujući stolarske, bravarske, keramičarske, kamenorezačke i soboslikarske radove. Za instalacije napomenuo je da u predočenom troškovniku nema podataka. Ocijenio je da navedeni zahvati nisu predstavljali izvedbu građevine prema prvotnoj dozvoli niti dogradnju, nadogradnju ili rekonstrukciju s promjenom volumena, gabarita, konstrukcijske otpornosti ili lokacijskih uvjeta, nego prenamjenu već izgrađene garaže za novu, mirnodopsku trgovačku namjenu.

37. U završnom mišljenju vještak Suad Kadrić razlučio je primarnu funkciju sklonišno-garažne građevine i njezinu sekundarnu, mirnodopsku uporabu. Primarnom funkcijom građevine označio je sklanjanje i zaštitu ljudi, dok je u konkretnom suterenskom prostoru prema građevinskoj dozvoli bila predviđena garaža. Elaboratom iz 1982. ta je garaža prilagođena diskontnoj prodavaonici živežnih namirnica i industrijske robe, a treća sklonišna jedinica na istoj razini predviđena je za skladište diskonta, garderobu i sanitarije osoblja. Vještak je upozorio da sama tehnička

prilagodba ne predstavlja dokaz o formalnoj upravnoj promjeni osnovne namjene građevine. Istodobno je jasno naveo da ne raspolaže podacima je li za predmetnu građevinu izdana uporabna dozvola, pa sud ne zaključuje da samo na temelju nalaza može utvrditi postojanje ili nepostojanje svih kasnijih upravnih odobrenja.

38. U prikazu korisnih površina Suad Kadrić utvrdio je ukupno 547,58 m² spornog prostora, razdijeljenih na površine koje se danas koriste za arhivu (212,20 m², 16,23 m² i 315,81 m²) te sanitarni čvor (3,34 m²). Po pojedinim je česticama iskazao 413,78 m² na k. č. br. 5114, 99,45 m² na k. č. br. 5115, 25,71 m² na k. č. br. 5117, 8,64 m² na zgr. č. br. 2641/2 i 0,00 m² na zgr. č. br. 2641/1, sve k. o. Pula, uz koeficijent korisne vrijednosti 1,00. Te se površine odnose isključivo na izmjereni sporni prostor i ne obuhvaćaju korisnu površinu svih sklonišnih jedinica i ostalih dijelova jedinstvene građevine.

39. Saslušan na ročištu 13. svibnja 2026. vještak Suad Kadrić izričito je pojasnio da se ugovor o preuzimanju robnog kredita od 21. veljače 1983. odnosi na radove prilagodbe već postojeće građevine namjeni diskonta, a ne na njezinu prvotnu gradnju. Naglasio je da se grafički dio građevinske dozvole iz 1978. podudara sa zatečenim rasporedom i položajem prostora te je ponovio da visina od 2,30 m dodatno potvrđuje garažnu izvornu namjenu. Razliku između geodetski prikazanih 7 m² na zgr. č. br. 2641/1 i njegova izračuna 0,00 m² korisne površine objasnio je time što je na toj čestici stubišni pristup donjoj etaži, koji nije dio marketa. Naglasio je i da je parkiralište prohodni krov, odnosno krovna konstrukcija, a ne dio korisne površine marketa. U pogledu k. č. br. 5118/13 objasnio je da ona obuhvaća drugo skloništе, danas streljanu, koje nije predmet tužbenog zahtjeva, ali čini jednu građevinu prema dozvoli. Za izračun eventualnih suvlasničkih udjela bilo bi potrebno izmjeriti sve prostore te građevine, odrediti njihove korisne površine i vrijednosti te tek potom računati udjele.

40. Sud prihvaća nalaz i mišljenje Suada Kadrića i njegovo usmeno obrazloženje u dijelu koji se odnosi na prostornu identifikaciju, izvornu projektnu namjenu, tehničku narav radova iz 1982. i razliku između tlocrtne i korisne površine. Nalaz je konkretan, oslonjen na građevinsku dozvolu, projektne tlocrte, elaborat URBIS-a, troškovnik, izmjeru i očevid, a zaključci su unutarnje dosljedni i podudaraju se s iskazom Ruže Perković o naknadnom financiranju uređenja već izvedene zgrade. Navod vještaka o tome kakav bi se upravni postupak trebao voditi za formalnu promjenu namjene sud uzima kao stručno objašnjenje, ali iz njega ne izvodi samostalan zaključak o vlasništvu, koje je pravno pitanje. Nalaz nije pobijen suprotnim tehničkim dokazom koji bi potvrdio da je sporni prostor od početka projektiran i izgrađen kao market ili da je Mesopromet financirao izgradnju same sklonišno-garažne konstrukcije. Budući da je dokazano zemljišnoknjižno-katastarsko određenje čestica, a izostaje dokaz o stjecanju stvarnopravnog naslova tužitelja, daljnji proračun korisnih vrijednosti svih sklonišnih dijelova ne bi utjecao na odluku o tužbenim zahtjevima.

41. Sud cijeni da skup iznesenih dokaza međusobno potvrđuje slijed, a to je da je prvotna izgradnja objekta skloništa, garaže i parkirališta izvršena prije odluka o prenamjeni prostora za obavljanje trgovačke djelatnosti. Naknadno je Mesopromet dobio ograničeno korištenje sklonišnog prostora radi robnih rezervi, a početkom 1980-ih prilagođen je garažni prostor za diskont, što je poduzeće financiralo i prikazalo u svojim knjigama. Nije dokazano da je Mesopromet bio prvotni investitor sklonišno-garažnog kompleksa niti da je financirao njegovu temeljnu gradnju. Sud pritom ne

zaključuje samo iz naziva građevine, nego zajedno iz akata iz 1974., 1978., 1980., 1981. i 1983., elaborata URBIS-a 72, iskaza Ruže Perković i pisanih i usmenih nalaza građevinskih vještaka.

42. Za primjenu materijalnog prava mjerodavan je Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine", broj 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 90/10., 143/12., 152/14., 81/15., 94/17. i 52/25.; dalje: ZV), posebno članci 9., 360., 362., 363., 388., 390. i 390.a, uz Zakon o pretvorbi društvenih poduzeća ("Narodne novine", broj 19/91., 83/92., 94/93., 2/94., 9/95. i 21/96.; dalje: ZPDP) te propise koji su u vrijeme stjecanja uređivali prava na nekretninama u društvenom vlasništvu. Prema članku 388. stavku 2. ZV-a stjecanje prava prije stupanja ZV-a na snagu ocjenjuje se prema propisima koji su vrijedili u vrijeme takvog stjecanja.

43. Prema članku 360. stavcima 1. i 2. ZV-a pretvorba stvarnih prava upravljanja, korištenja i raspolaganja društvenim stvarima može dovesti do prava vlasništva pod uvjetima predviđenima zakonom. Međutim, članak 390. stavak 1. ZV-a isključuje opću pretvorbu za imovinu koja nije unesena u društveni kapital u propisanom postupku, a članak 390.a ZV-a za pravnog sljednika društvenog poduzeća zahtijeva da je nekretnina na dan procjene bila u društvenom vlasništvu s odgovarajućim pravima društvenog poduzeća, bila podobna za stjecanje vlasništva i bila procijenjena te od nadležnog tijela iskazana u njegovu kapitalu.

44. U vezi s iznesenim valja naglasiti da za utvrđenje prava vlasništva na nekretnini iz društvenog vlasništva nije kao jedino odlučno je li ista bila procijenjena u kapital društva. Naime, sukladno stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske (odluka Rev-46/2023-2) za stjecanje prava vlasništva na nekretnini iz društvenog vlasništva nužno je kumulativno ispunjenje dviju pretpostavki: da je nekretnina unesena i procijenjena u kapital društva te da je društvo bilo nositelj prava korištenja.

45. U predmetnoj pravnoj stvari ne proizlazi da je pravnom predniku tužitelja odlukom tijela nadležnog za imovinskopravno raspolaganje bilo preneseno pravo upravljanja, korištenja i raspolaganja sklonišno-garažnom građevinom. Zaključak iz 1980. izrijekom je vezan uz korištenje za skladištenje robnih rezervi. Suglasnost za preuređenje iz 1981. nije raspolaganje nekretninom, a ugovor iz 1983. odnosi se na financiranje konkretnih radova. Odobrenje građevinskih radova i izgradnja prodavaonice u postojećoj garaži ne mogu se, bez zasebnog pravnog temelja, izjednačiti s prijenosom nekadašnjeg prava raspolaganja nekretninom u društvenom vlasništvu. Sud ne utvrđuje da bi sama namjena skloništa automatski dokazivala vlasništvo tuženika, nego da tužitelj nije dokazao vlastiti temelj stjecanja.

46. U tom je kontekstu odluka Hrvatskog fonda za privatizaciju iz 2002. dokaz da je poslovni prostor evidentiran u pretvorbenoj dokumentaciji, ali nije konačna odluka o stvarnopravnoj pripadnosti zgrade prema trećim osobama. Čak i kada bi se prihvatilo da je vrijednost marketa kao poslovnog prostora unesena u kapital, iz izvedenih dokaza ne proizlazi druga kumulativna pretpostavka iz članka 390.a ZV-a, a to je valjano ranije pravo upravljanja, korištenja i raspolaganja upravo tom građevinom, a ne samo ovlaštenje vremenski i namjenski ograničenog korištenja tuđeg prostora. Knjigovodstveno knjiženje ulaganja, o kojem je iskazala Ruža Perković, dodatno potvrđuje da nije pouzdano dokazana istovjetnost ulaganja i vlasništva cijelog objekta.

47. Sud je razmotrio i pozivanje tužitelja na odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-544/00-2 od 11. prosinca 2002. i Rev-322/03-3 od 10. ožujka 2004., navedene u njegovu podnesku od 10. veljače 2009. Čak i kada se u usporedivim predmetima priznavalo stjecanje prava subjektu koji je vlastitim sredstvima izgradio cjelokupan objekt na dodijeljenoj nekretnini, ovdje je odlučno drukčije činjenično stanje. Naime, ranije je izgrađena zasebna sklonišno-garažna građevina, a financirana je poslije samo prenamjena postojećeg garažnog prostora u diskont. Stoga primjena pravnog shvaćanja iz drugih odluka pretpostavlja najprije istovjetne odlučne činjenice, koje ovdje nisu dokazane. Tako sama sličnost postojanja ulaganja ne čini predmete jednakima.

48. Sama činjenica da se prostor duži period koristio kao diskont, kao ni činjenica da nadležni organ nije za to vrijeme zahtijevao iseljenje ili plaćanje zakupnine, ne dokazuje samostalno pravo vlasništva. Pravo korištenja određenog sklonišnog ili garažnog prostora po dogovorenoj mirnodopskoj namjeni, a osobito ulaganje u objekt drugog subjekta, nije istovjetno stvarnopravnom pravu korištenja kao elementu društvenog vlasništva. Jednako tako ni eventualno komunalno zaduženje ili upis opreme i ulaganja u osnovna sredstva ne može zamijeniti odluku o stvarnopravnom raspolaganju nekretninom.

49. U odnosu na alternativni zahtjev za uknjižbu neodređenog odgovarajućeg suvlasničkog dijela sud utvrđuje da nije dokazan materijalnopravni temelj da bi tužitelj uopće imao pravo vlasništva takvog suvlasničkog udjela. Zbog toga je razlika između prikaza površina pod česticama i korisnih površina prostora te potreba za etažnim elaboratom ostala bez utjecaja na ishod spora. Geodetska identifikacija dostatna je za razumijevanje predmeta zahtjeva, ali ne proizvodi pravo vlasništva. Članak 9. ZV-a, koji polazi od jedinstva nekretnine, također ne dopušta zaključak da se samo obavljanjem djelatnosti u jednom dijelu građevine bez odgovarajućeg stvarnopravnog naslova stječe vlasništvo nad pripadajućim suvlasničkim dijelom zemljišta.

50. Zahtjev za predaju spornog prostora u posjed sud također ocjenjuje neosnovanim. Predaja stvari zahtijeva da tužitelj dokaže stvarno pravo koje ga ovlašćuje zahtijevati predaju, primjerice pravo vlasništva u smislu članka 161. ZV-a. Budući da nije dokazano da je tužitelj stekao vlasništvo posebnog dijela ili odgovarajuće suvlasničke dijelove, njegov zahtjev za predaju u posjed, postavljen kao posljedica (navodnog) prava vlasništva, ne može biti prihvaćen. Ovu odluku sud ne temelji na utvrđenju da je samim posjedovanjem tuženik postao vlasnik, nego na nedokazanosti pravne osnove zahtjeva tužitelja.

51. Slijedom navedenoga, ocjenom izvedenih dokaza na temelju članka 8. ZPP-a i primjenom pravila o teretu dokazivanja iz članka 219. i članka 221.a ZPP-a, sud zaključuje da tužitelj nije dokazao kumulativne pretpostavke za stjecanje prava vlasništva po pretvorbi ni drugi valjan naslov na spornom prostoru. Zato su glavni zahtjev za utvrđenje i izdavanje tabularne izjave, eventualno kumulirani zahtjev za upis suvlasništva te povezani zahtjev za predaju posjeda odbijeni kao neosnovani.

52. Odluka o parničnim troškovima temelji se na člancima 154. stavku 1., 155. i 164. ZPP-a. Tuženik je u cijelosti uspio u sporu te ima pravo na naknadu troškova koji su bili nužni i svrhoviti za vođenje parnice. U završnom troškovniku na ročištu 11.

rujna 2026. zatražio je ukupno 1.003,72 eura i to 508,33 eura za predujam geodetskog vještačenja, 97,22 eura za dopunu predujma mjerničnog vještačenja, 66,36 eura za predujam radi provedbe uviđaja te 331,81 eura za sudsku pristojbu za odgovor na tužbu.

53. Sud tuženiku priznaje 508,33 eura predujma za geodetsko vještačenje, jer je ono bilo potrebno radi utvrđivanja identiteta i položaja objekta u odnosu na zemljišnoknjižne i katastarske čestice. Priznaje i 97,22 eura dopune istog predujma, jer su se zbog višestrukosti parcela i etaža morali dodatno razjasniti rezultati identifikacije. Nadalje priznaje 66,36 eura kao trošak izlaska suda radi provedbe uviđaja, budući da je neposredno opažanje fizičkog odnosa skloništa, garaže i parkirališta bilo potrebno za ocjenu građevinskih nalaza i svjedočkih iskaza. Sveukupno tuženiku je u točki IV. izreke na ime troškova postupka priznat iznos od 671,91 eura. Dosuđena je i zakonska zatezna kamata koja teče od donošenja odluke do isplate, primjenom članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23.; dalje: ZOO), i to po stopi za ostale odnose, a ne po stopi za trgovačke ugovore.

54. Zahtjev za 331,81 eura na ime sudske pristojbe na odgovor na tužbu nije osnovan jer nije utvrđeno da je tuženik taj iznos platio ili da mu je na temelju mjerodavne pristojbene tarife stvarno nastala ta obveza. Osobito valja imati u vidu da prema članku 4. točki 2. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine", broj 118/18. i 51/23.; dalje: ZSP) obveza za odgovor na tužbu nastaje po pravomoćnom završetku postupka razmjerno uspjehu stranaka, a tuženik je u ovom postupku u cijelosti uspio. Stoga je odlučeno kao u točki V. izreke.

U Pazinu, 30. listopada 2026.

Sutkinja

Sonja Marinac Rumora

Dokument je elektronički potpisan:
SONJA MARINAC
RUMORA

Vrijeme potpisivanja:
30-10-2026
13:10:20

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU
2.5.4.97=#130D485234363534333733323731 35
L=PAZIN
S=MARINAC RUMORA
G=SONJA
CN=SONJA MARINAC RUMORA

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude može se izjaviti žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, putem ovoga suda, u roku od 15 dana od dana dostave odnosno uredne objave, u skladu sa Zakonom o parničnom postupku.

DNA:
- Tužitelju po punomoćnici,
- Tuženiku.

Broj zapisa: **9-3088f-734d2**

Kontrolni broj: **0ed55-a3bde-7bb70**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=SONJA MARINAC RUMORA, L=PAZIN, O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.